

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/127/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113232797
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Straka
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8113232797.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Straku a sudcov JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Antónie Kandravej v právnej veci žalobcu: Intrum Justitia Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Karadžičova 8, IČO: 35831154, zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát so sídlom Bratislava, Karadžičova 8, proti žalovanému: L. Q., nar. XX.X.XXXX, bytom Q. XXX, o zaplatenie 189,98 Eur a prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 11C 14/2014-42 zo dňa 9. 4. 2014 jednohlasne takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e sa rozsudok vo veci samej.

II. M e n í sa rozsudok vo výroku o trovách konania tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 16,50 Eur na účet advokáta JUDr. Jána Šoltésa do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „prvostupňový súd“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 189,98 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 163,99 Eur od 12.12.2010 do zaplatenia a zo sumy 25,99 Eur od 12.11.2010 do zaplatenia a je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania na účet jeho právneho zástupcu vo výške 110,63 Eur, z toho trovy právneho zastúpenia vo výške 94,13 Eur, to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Svoje rozhodnutie odôvodnil, cit.: „V danom prípade žalovaný zjavne nepochopil, čo je predmetom sporu, že ním nie je jeho dlh súvisiaci s poskytnutím finančných prostriedkov od žalobcu, ale dlh za nezaplatené telekomunikačné služby spoločnosti Slovak Telekom a.s., ktorý túto svoju pohľadávku postúpil na žalobcu podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka. Je teda pravdou, že žalovaný žiadnu zmluvu so žalobcom neuzatvoril, ale uzatvoril ju s jeho právnym predchodcom spoločnosťou Slovak Telekom a.s.

Súd mal za preukázané, že žalovaný uzavrel spomínanú zmluvu o pripojení, zmluvu podpísal, k zmluve sú pripojené aj jeho identifikačné údaje a súd nemal dôvod uvedené skutočnosti spochybníť. Žalobcovi preto vznikol nárok na zaplatenie žalovanej sumy vrátane úrokov z omeškania odo dňa nasledujúceho po splatnosti príslušných faktúr a keďže náš právny poriadok nemá zavedený inštitút „dočasného zastavenia plnenia“ ako sa ho dožadoval žalovaný, súd žalobe v celom rozsahu vyhovel. Pre úplnosť dodáva, že súd vyzval žalovaného na predloženie dokladov preukazujúcich jeho sociálnu situáciu a to dokladov o jeho mesačnom príjme a pravidelných výdavkoch, ktoré však doposiaľ nepredložil, na pojednávanie sa bez dôležitého dôvodu nedostavil a preto súd nemal možnosť rozhodnúť podľa § 160

ods. 1 vety druhej O.s.p., keďže k takémuto postupu ho neoprávňovalo ani preukázanie relevantných dôvodov.

Úspešnému žalobcovi bola podľa § 142 ods. 1 O.s.p. priznaná náhrada trov konania, nakoľko súd nezistil žiadny dôvod pre použitie výnimočného ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p. Priznaná náhrada trov konania predstavuje zaplatený súdny poplatok zo žaloby vo výške 16,5 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 94,13 Eur za tieto úkony právnej služby: prevzatie a príprava zastúpenia, podanie žaloby, vyjadrenie k odporu zo dňa 12.2.2014. Tarifná odmena za jeden úkon právnej služby podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. činí 18,26 Eur a k tomu bol pripočítaný aj režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhlášky 2 x 7,81 Eur a 1 x 8,04 Eur. Odmena tak predstavuje spolu s režijným paušálom 78,44 Eur a po pripočítaní 20% DPH s poukazom na § 18 ods. 3 vyhlášky (15,69 Eur) trovy právneho zastúpenia predstavujú úhrnnú sumu 94,13 Eur.“

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. V odvolaní uviedol cit. „je pravda, že nikdy neprijal od Slovak Telekomu a.s., nakoľko je pravda, že neuhradený poplatok 99 Eur z jeho strany nebol. Nepodal návrh na odročenie tohto prípadu, pretože má návrhy na splatenie tohto dlhu vo výške 189,98 Eur, ktoré našiel ako alternatívu z jeho strany, plus potrebné doklady, ktoré bolo potrebné doniesť na pojednávanie 9. 4. 2014. Napriek nepodaniu žiadosti o odročenie tohto prípadu, nakoľko mu boli priznané súdne trovy, zároveň žiadal o oslobodenie od súdneho poplatku z ekonomickej situácie v rodine. Nik nie je zamestnaný, každý, kto mohol brigáduje, resp. poberá od štátu príspevky. On pochopil, že nešlo o poskytnutie finančnej pôžičky, o poskytnutie telefónnych služieb, plus pri poskytovaní okolo služieb mu bolo povedané, že rôzne cenové výhody popri tom, nakoľko sa snažil dojednať na druhom termíne pojednávania, lenže vzhľadom na situáciu okolo rozsudku v mene Slovenskej republiky nedala, pretože už ako uviedol vyššie v tomto odvolaní, preto žiada o opakovanie pojednávania. Predložené dôkazy, resp. dôkazy nepredložil kvôli uvedeným skutkovým stavom okolo biznisu. Ďalej v odvolaní uviedol, že jeho otec L. Q. starší sa o neho a R. Q. nepostaral ako o O. Q., preto sa nemohol tiež dostaviť 9. 4. 2014 na pojednávanie. Mama sa starala ako mohla, otčím všelijako, výchova takmer žiadna, len materiálne bol.“

Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) preskúmal rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a zistil, že rozsudok je vo veci samej správny. O odvolaní bolo rozhodnuté postupom podľa ust. § 214 ods. 2 v spojení s ust. § 156 ods. 3 O. s. p., pričom miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia boli oznámené na úradnej tabuli.

Prvostupňový súd vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu. Na správnych skutkových zisteniach prvostupňového súdu sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Vyplýva to aj z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý

argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruistoriace. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, str. 12, § 29; Hirobalanice, Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-D; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd SR sa vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutia v náleze III. ÚS 119/03-30. Vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatnenie nárokov a obranu proti takémuto uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že prvostupňový súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel; jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekomformné.

Žalovaný namieta, že mu postupom prvostupňového súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Občiansky súdny poriadok upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon neustanovuje inak, nariadiť na prejednanie veci samej pojednávanie a predvolať naň účastníkov konania (§ 115 ods. 1 OSP), a to tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Ak súd nariadi pojednávanie, môže vec prejednať v neprítomnosti riadne predvolaného účastníka len vtedy, ak účastník nepožiadal z dôležitého

dôvodu o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.). Súd teda nie je povinný vyhovieť akejkolvek žiadosti o odročenie pojednávania, ale len takej, ktorú účastník odôvodní "dôležitým dôvodom". Dôležitosť dôvodu, pre ktorý účastník žiada o odročenie pojednávania, posudzuje súd s prihliadnutím ku všetkým okolnostiam prípadu.

Žiadosť o odročenie pojednávania je podložená dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania vo všeobecnosti vtedy, ak účastník tvrdí také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom k svojej povahe spôsobilé jeho neúčast' na pojednávaní ospravedlniť, t.j. také, ktoré mu neumožňujú sa na pojednávaní zúčastniť a súčasne sú vážne, dôležité a ospravedlniteľné z hľadiska objektívneho, tak aj subjektívneho (či mohla byť prekážka predvídaná, prípadne odvrátená (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 12. 10. 2010, sp. zn. 5 Cdo 168/2010).

Žalovaný v predmetnej právnej veci požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu cit.: „som lapil biznis a treba chodiť okolo...“. Odvolací súd ničím nepreukázaný dôvod pracovnej zaneprázdnenosti účastníka konania nepovažuje za dôležitý dôvod, pre ktorý bolo dôvodné pojednávanie odročiť. Námietku odňatia možnosti konať pred súdom preto považoval za nedôvodnú.

Majúc na zreteli uvedené odvolací súd rozsudok vo veci samej ako správny potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.).

Zmyslom a účelom náhrady trov konania v konaní pred všeobecným súdom je poskytnúť úspešnému účastníkovi alebo účastníkov, ktorému to priamo priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musel alebo bude musieť nepochybné zaplatiť, pričom by ich nemusel zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom.

Súd rozhodujúci o priznaní náhrady trov konania je povinný vždy skúmať účelnosť vynaložených trov konania uplatnených úspešným účastníkom v spore, ako i skutočnosť, či nie sú splnené podmienky pre

postup podľa § 150 ods. 1, 2 O.s.p.; nie je rozhodujúce, či je tomu tak pri uplatnení práva alebo jeho bránení.

Podľa § 150 ods. 2 O.s.p. ak sú trovy konania v drobných sporoch neprimerané voči pohľadávke, môže ich súd nepriznať alebo znížiť.

V danom prípade predmetom konania bol bez akýchkoľvek pochybností drobný spor, keďže hodnota žalovanej istiny je 189,98 EUR.

Určitú inšpiráciu (nie aplikáciu) treba vidieť aj v prístupe Európskej únie k týmto otázkam. Podľa čl. 14 ods. 2 návrhu nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 z 11. júla 2007, ktorým sa ustanovuje Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu cit:

„Ak je strana, ktorá prehrá spor, fyzickou osobou a nezastupuje ju právnik alebo iný odborník z právnej oblasti, nezaviazuje sa uhradiť poplatky za právnika alebo iného odborníka z právnej oblasti druhej strany (návrh).

Trovy konania znáša strana, ktorá nemala v konaní úspech. Súd alebo tribunál však neprisúdi úspešnej strane trovy konania, ktoré sú neúčelné alebo ktoré sú neprimerané voči pohľadávke (čl.16 nariadenia EP a Rady (ES) č. 861/2007 po schválení).

<<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2005:0087:FIN:SK:PDF>>

<http://ec.europa.eu/prelex/detail_dossier_real.cfm?CL=sk&DosId=192645>

Podľa odôvodnenia návrhu nariadenia Európskej únie išlo o opatrenie v rámci akčného plánu na zvýšenie ochrany spotrebiteľov. Nariadenie síce sleduje aj ochranu dodávateľov, aby ich neodrádzalo uplatňovať drobné pohľadávky, ale výslovne sa spomína aj ochrana spotrebiteľov, aby neznášali neprimerané náklady, keď to dodávateľovi nemôže nijako ublížiť. Napr. banky, operátori majú právnikov alebo aj pri väčšom počte rovnakých bagatelných právnych vecí, ako sú pokuty v mestskej hromadnej doprave, ale aj veci o koncesionárske poplatky, veriteľ vzhľadom na enormné množstvo rovnakých prípadov nemôže mať problém zabezpečiť si právnika na takmer stereotypnú právnu agendu.

V ust. § 150 ods. 2 O.s.p. je zakotvené toto moderačné právo súdu pri rozhodovaní o výške trov konania. Jediným kritériom, ktoré stanovuje zákon na aplikáciu tohto ustanovenia je neprimeranosť trov voči pohľadávke. Primeranosť trov vo vzťahu k hodnote sporu nie je v zákone výslovne upravená.

Odvolačný súd zastáva v súlade s vyššie uvedeným názor, že za tohto stavu je dôvodné priznať v konaní úspešnému žalobcovi náhradu pozostávajúcu zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 16,50 Eur. Pokiaľ ide o náhradu trov pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 94,13 Eur, tú je dôvodné v zmysle ust. § 150 ods. 2 O.s.p. v tejto časti trovy nepriznať. Odvolačný súd trovy právneho zastúpenia považuje za neprimerané voči pohľadávke.

Odvolačný súd zvyrazňuje formulárovú povahu návrhu v tejto a obdobných veciach, v ktorých sa menia iba účastníci konania a predmet sporu. Trovy konania sa javia preto ako neprimerané. Na zdôraznenie správnosti predmetného názoru odvolačný súd poukazuje na judikatúru vo veciach formulárových žalôb.

„Súd rozhodujúci o priznaní náhrady trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. je povinný vždy skúmať účelnosť vynaložených trov konania uplatnených úspešným účastníkom konania v spore. Účelnosť je vlastnosť procesu spočívajúca v sledovaní cieľa. Účelnosť spravidla nachádza svoju opodstatnenosť vtedy, ak vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje ich medze. Je preto potrebné rozlišovať medzi právom účastníka konania (fyzickej, právnickej osoby, štátneho orgánu) na právnu pomoc a nárokom

na náhradu trov konania za poskytnutú právnu pomoc. Trovy konania potrebné na účelné vynaloženie alebo na ochranu práv sa však nemôžu posudzovať ako celok, aj keď účastník má právo na náhradu trov konania, pretože každý úkon alebo každé plnenie trov treba posudzovať samostatne.“ (porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 4 M Cdo 21/2009)

„Trovy konania vzniknuté zastupovaním advokátom v tzv. hromadných veciach, kde sa obsah jednotlivých podaní mení len o aktualizáciu tej-ktorej veci a jej individualizáciu na súdoch v Slovenskej republike nemožno považovať za trovy nevyhnutne vynaložené na riadne bránenie práva na súde. V takomto prípade zastupovanie advokátom nezodpovedá účelu, ktorý sleduje procesné právo inštitútom zastupovania advokátom v súdnom konaní. Treba súhlasiť s názorom, že právo na právnu pomoc a náhrada trov konania sú dve rozdielne veci, ktoré síce spolu súvisia, avšak nie sú neoddeliteľné. Právo na náhradu trov konania (včítane tých, ktoré vznikli v súvislosti so zastupovaním advokátom) totiž závisí od iných predpokladov než možnosť nechať sa zastupovať advokátom. Správnosť tohto názoru možno dokumentovať aj tými súdnymi konaniami, v ktorých sa účastníkom náhrada trov konania nepriznáva (napr. rozvod manželstva, kde žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania a ďalšími) a účastníci konania pritom majú právo nechať sa v súdnom konaní zastupovať. Ak teda súd neprizná náhradu trov konania úspešnému účastníkovi, keď dospeje k záveru, že trovy nevynaložil účelne, nejde o porušenie práva na právnu pomoc. Vedľajší účastník sa preto mohol dať zastupovať v súdnom konaní advokátom, avšak trovy ktoré vynaložil v tejto súvislosti nemožno považovať za trovy účelné. Pokiaľ teda súdy nižších stupňov dospeli k takémuto záveru a vedľajšiemu účastníkovi nepriznali náhradu trov konania, ich rozhodnutia (v tomto smere) sú správne.“ (porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 4 M Cdo 21/2009)

Rovnako tak odvolací súd poukazuje na judikaturu Ústavného súdu Českej republiky "parazitování na drobných pohledávkách vůči občanům, které jsou uměle nafukovány' do nesmyslné výše, za účelem zajištění snadného výdělku". Takové počínání je zneužitím práva na zastoupení advokátem, resp. dokonce procesní šikanou, a proto náklady s ním spojené nelze stěžovatelce přiznat, ačkoli ve věci samé uspěla. (porov. Ústavného súdu Českej republiky vo veci I.ÚS 988/2012, tiež I. ÚS 1325/11),

„Právo žalující strany domáhat se svého nároku u soudu a využít k tomu služeb advokáta nezavazují obecný soud povinnosti brát na zřetel všechny relevantní okolnosti pro posouzení výše účelně vynaložených nákladů žalobce při vymáhání bagatelní pohledávky.

Relevantní okolnosti je třeba vyhodnotit ústavně konformním způsobem, tedy racionálně a srozumitelně, s respektem k výkladu provedeným Ústavním soudem ohledně posuzování výše nákladů v tzv. formulářových žalobách, kdy je vedle obecně použitelných obrátů prováděna jen konkretizace osobních údajů žalované strany, čísla linky prostředku hromadné dopravy, data jízdy, variabilního symbolu tzv. hlášenky revizora a kopie této listiny.

Pokud by obecný soud nepřihlédl ke specifickým okolnostem případu, které mohly mít vliv na výši účelně vynaložených nákladů žalobce při vymáhání bagatelní pohledávky, porušil by svým postupem právo na spravedlivý proces zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny, a to tím spíše pokud takové okolnosti neúspěšná strana namítala (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012 sp. zn. II. ÚS 3011/11). Relevantní okolnosti však nelze toliko slovně zohlednit, nýbrž je třeba je rovněž vyhodnotit ústavně konformním způsobem, tedy racionálně a srozumitelně.

Právě této povinnosti krajský soud v napadeném rozhodnutí nedostál. Jeho závěru, že žalující stranou podaný návrh nelze hodnotit jako tzv. formulářovou žalobu, neboť obsahuje konkrétní žalobní tvrzení, nemůže Ústavní soud přisvědčit ani při maximální zdrženlivosti stran prosazování svého vlastního hodnocení dílčích skutečností posuzovaného řízení. Jak vyplývá ze spisového materiálu, lze z obsahu původního návrhu považovat, vedle osobních údajů stěžovatelky, za konkrétní žalobní tvrzení pouze uvedení linky hromadné dopravy, kterou stěžovatelka měla cestovat bez platného dokladu, datum, kdy se tak mělo stát, variabilní symbol tzv. hlášenky revizora a kopii této listiny. Všechny ostatní údaje a tvrzení lze považovat za obecně uplatnitelná ve všech obdobných sporech, kterých žalující strana musí

jako provozovatel hromadné dopravy v krajském městě vést dlouhou řadu. Tak je v judikatuře Ústavního soudu chápána formulářová žaloba (srov. např. bod 28 nálezu Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2012 sp. zn. I. ÚS 3923/11). Uvedený skutkový závěr krajského soudu lze proto považovat za tzv. extrémně rozporný s provedenými důkazy, neboť jej při žádné rozumné interpretaci nelze považovat za správný. Toto hodnocení je přitom v zásadě jediným konkrétním tvrzením, o něž krajský soud opírá svůj závěr o účelnosti nákladů vynaložených žalující stranou za právní zastoupení. Zbytek odůvodnění představuje toliko argumentace obecnými právními principy, dle nichž "žalující má právo domáhat se svého nároku u soudu a využít k tomu služeb advokáta". Taková tvrzení nelze nijak zpochybnit, nejsou však bez dalšího dle Ústavního soudu jakkoliv relevantní pro posouzení účelnosti účastníkem vynaložených nákladů řízení. Kritérium účelnosti je přitom pro přiznání náhrady nákladů řízení zcela klíčové, přičemž Ústavní soud ve výše zmíněné ustálené judikatuře opakuje názor, že soudní vymáhání bagatelních pohledávek není možné brát jako v podstatě bezpracný způsob generování nepřiměřeného zisku, ať už společnostmi zabývajícími se skupováním pohledávek, či právních zástupců napojených na společnosti, které se vymáháním bagatelních pohledávek zabývají v podstatě denně." (porov. Ústavní soud České republiky vo věci sp. zn. III. ÚS 2985/14).

„Právní řád a jeho interpretace Ústavním soudem soudům zachovává prostor, aby ve svých rozhodnutích zohlednily nejen okolnosti průběhu řízení, ale i případné chování účastníků a jejich poměry konstituované ještě před jeho zahájením (viz ustanovení § 143, § 147 odst. 1, § 150 a § 151 odst. 2 o. s. ř.). Soudy při rozhodování o náhradě nákladů řízení jsou povinny posoudit účelnost právního zastoupení žalobce, zvláště ve specifických případech, kdy jde

- za prvé o řízení, v němž proti rozsudku nalézacího soudu není odvolání přípustné (řízení o tzv. bagatelní věci),

- za druhé jednotlivé žaloby se v zásadě liší jen údaji o žalovaných a žalované částce (jde o tzv. formulářovou žalobu),

- za třetí jde o pohledávky ze smluv, kde jednou ze stran byl spotřebitel,

- za čtvrté jde o smlouvu, nebo podmínky jiného právního důvodu k plnění, při nichž je spotřebitel fakticky vyloučen z možnosti sjednat si je s jiným obsahem (typicky půjde zejména o smlouvy o přepravě, dodávce tepla nebo energií, spotřebitelském úvěru, běžném účtu, o poskytování služeb informační společnosti, o poskytování služeb elektronických komunikací, o pojistné smlouvy, o regulační poplatky podle zák. č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů)." (porov. rozhodnutí Ústavního soudu České republiky vo věci I. ÚS 3372/11)

Za tohto stavu odvolací súd rozsudok vo výroku o trovách konania zmenil tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 16,50 Eur na účet advokáta JUDr. Jána Šoltésa do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Podľa § 14 ods. 3 O.s.p. dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach.

Podľa § 15a ods. 5 O.s.p. ak sa námietka zaujatosti týka len okolností ustanovených v § 14 ods. 3, súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

Žalovaný námietku zaujatosti dôvodil postupom zákonného sudcu pri rozhodovaní v predmetnej právnej veci. Voľba procesného postupu v konaní je výlučne vecou konajúceho sudcu, čo je bezprostredne spojené so zásadou nezávislosti súdnictva.

Keďže sa podaná vznesená námietka zaujatosti žalovaného týka iba postupu sudcu a jeho rozhodovania v inej veci, nebolo dôvodné na takúto námietku prihliadať (§ 15a ods. 5 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.